

Čís. 13698.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Jest na pracovním soudu, by ocenil spor podle § 27 zákona.
Tato vada nebyla odstraněna tím, že odvolací soud ustanovil hodnotu předmětu sporu.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv II 477/34.)

Pracovní soud zamítl žalobu o zjištění služebního poměru a plnění smlouvy. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a ocenil předmět sporu na 50.000 Kč.

Nejvyšší soud vrátil spisy odvolacímu soudu, by bylo zařízeno

toto:

Pracovní soud nedbal předpisu § 27 zákona čís. 131/1931, podle kteréhož měl žalobní nárok, pokud nezáležel v plnění peněžitém, oceniti. Tato vada nebyla odstraněna tím, že odvolací soud ustanovil hodnotu předmětu sporu, ježto dotčená povinnost je zákonem výslovně uložena soudu první stolice a jeho ocenění lze odporovati rekusem. Buď tedy pracovnímu soudu uloženo, aby dodatečně ocenil hodnotu předmětu sporu a aby usnesení toto vydal stranám a vyčkal právní moc. Spisy buďtež po pravomoci tohoto usnesení, pokud se týče po marném uplynutí lhůty k rekursu znovu předloženy.

Čís. 13699.

Usnesení podle druhého odstavce § 283 c. ř. s. jest usnesením průvodním, jež nelze napadati samostatným opravným prostředkem.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R I 605/34.)

Usnesením ze dne 5. ledna 1934 dovolil první soud podle druhého odstavce § 283 c. ř. s., by bylo upuštěno od vydání dožadovacího listu o provedení důkazů v usnesení tom uvedených a by byl žalovaný zmocněn předložiti veřejnou listinu o provedení důkazů těch ve smyslu tohoto zákonného ustanovení, a určil zároveň usnesením tím podle třetího odstavce § 283 c. ř. s. lhůtu pro předložení spisů o provedení těchto důkazů. Rekursní soud odmítl rekurs žalobkyně.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobkyně do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 291 c. ř. s. nemůže vůbec býti opravným prostředkem napadeno usnesení, jímž byla stanovena lhůta k předložení spisů o provedení důkazů ve smyslu třetího odstavce § 283 c. ř. s. Ze zákonného ustanovení plyne, že usnesení podle druhého odstavce

§ 283 c. ř. s. není ničím jiným než usnesením průvodním. Proti průvodním usnesením není podle čtvrtého odstavce § 277 c. ř. s. samostatného prostředku opravného. Napadla proto stěžovatelka neprávem usnesení prvního soudu rekurem a nepochybil rekursní soud, odmítnuv její rekurs jako nepřipustný.

Čís. 13700.

Kdo provozuje podnik výlučně prostředky, jež vyžadují spoluúčast několika osob a užívání živelní síly (orání za mzdu s garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství), není maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R I 649/34.)

Dlužník provozoval orání za mzdy. Návrhu jeho, by byla zastavena exekuce na strojní pluh, 2 sudy na vodu, 2 lokomotivy, 1 obytný vůz a na nástroje, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel dovolává se ochrany § 251 čís. 6 ex. ř. jako maloživnostník. Uvádí však sám, že podnik (orání za mzdy) provozuje garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství. Jde tedy o podnik provozovaný výlučně takovými prostředky, jež vyžadují spoluúčasti několika osob a užívání živelní síly, u něhož tedy osobní ruční práce podnikatelova ustupuje téměř úplně do pozadí. Takové podniky nelze považovati za maloživnostenské ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. To plyne již z doslovu zákona, jenž poskytuje výhodu řemeslníkům a továrním dělníkům a jiným osobám, které ručními pracemi si opatřují výdělek. Podle materiálů a výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914, ve věstníku č. 43, který byl vydán k výkladu zákona, bylo u »maloživnostníků« pamatováno v první řadě na malé hostinské podniky a obchodníky, jako obchodníky se smíšeným zbožím, hokynáře, malé trafikanty a pod. Podnik rozsahu a druhu, jaký provozuje navrhovatel podle vlastního udání, nelze tedy takovým podnikům na roveň postavit a nesejde na tom, že snad za nynějších hospodářských poměrů není spojen s výnosy převyšujícími průměrné příjmy maloživnostníka.

Čís. 13701.

Čtrnáctidenní lhůtu § 36 c. ř. s. jest počítati ode dne, kdy usnesení soudu, jímž byla vzata na vědomí výpověď plné moci, bylo doručeno stranám.

Lhůtu k odvolání jest počítati od doručení rozsudku prvního soudu k rukám právního zástupce, třebaže vypověděl straně plnou moc, když strana, byvši soudem vyrozuměna o vypovězení plné moci, nevyhověla nařízení soudu, by ustanovila co nejdříve nového právního zástupce.